

Sygn. akt V KK 231/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 czerwca 2022 r.

sprawy **K. P.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. Zamiejscowy IX Wydział Karny z siedzibą w P.

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt IX K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

K. P. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt IX K (...), na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności za to, że w okresie od dnia 8 września 2017 r. do dnia 15 listopada 2018 r. w bliżej nieokreślonym miejscu przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci pojazdu samochodowego marki M.(...) o nr rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), powodując straty w wysokości 140.103,15 zł na szkodę E. S.A. z siedzibą w W., tj. czyn z art. 284 § 2 k.k.

Obrońca oskarżonego wniósł apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegającą na dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej, nieobiektywnej i wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci: umowy leasingu wraz z załącznikami, zeznań świadka A. C., pisma leasingodawcy z dnia 18 sierpnia 2017 r., raportu końcowego o stanie zlecenia, karty karnej oraz notatki prokuratora o zatarciu skazania oraz wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby:

- a. przedmiotowy pojazd został powierzony K. P.,
- b. K. P. bądź Spółka O. Sp. z o.o. otrzymali oświadczenie Europejskiego Funduszu Leasingowego S.A. z siedzibą w W. o rozwiązaniu umowy leasingowej a tym samym konieczności zwrotu leasingowanego pojazdu,
- c. K. P. dokonał rozporządzania pojazdem marki M.(...) o nr rej. (...) jak własną rzeczą (*animus rem sibi habendi*),
- d. K. P. był karany za przestępstwo podobne,

a co niewątpliwie doprowadziło do wydania wyroku opartego na faktach w istocie nieudowodnionych oraz skutkowało brakiem wywiązania się przez Sąd z obowiązku przeprowadzenia wszechstronnego i wnikliwego postępowania dowodowego, dążąc do ustalenia w danym postępowaniu prawdy materialnej;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k., polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji daleko idącego (oczywiście niekorzystnego) dla K. P. wniosku, iż w okresie od 8 września 2017 roku do 15 listopada 2018 roku oskarżony w bliżej nieokreślonym miejscu przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w sytuacji, gdy kwestii tej nie udało się ostatecznie Sądowi Rejonowemu ustalić, gdyż z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby K. P. dokonał rozporządzania pojazdem samochodowym marki M.(...) o nr rej. (...) jak własną rzeczą;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o:

- wystąpienie na podstawie art. 613 k.p.k. za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości do Sądu austriackiego SK L. o potwierdzenie zatarcia skazania wyroku SK L. z dnia 19 lutego 2010 r., wskazanego w karcie karnej oskarżonego, celem ustalenia braku uprzedniej karalności oskarżonego,
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. P..

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał, iż przypisany oskarżonemu w pkt I wyroku czyn został popełniony w okresie od 8 września 2017 r. do 14 listopada 2018 r., w pozostałej części utrzymując wyrok Sądu Rejonowego w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nierozważeniu przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.,
2. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., polegającą na braku uzyskania przez Sąd odwoławczy z Sądu z L. informacji czy wydany wyrok z dnia 19 lutego 2010 r. w sprawie (...) B w stosunku do skazanego K. P. uległ zatarciu, albo kiedy nastąpi jego zatarcie.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w P., w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący podnosi dwie kwestie: nierzetelnej kontroli apelacyjnej oraz niepodjęcia działań przez Sąd odwoławczy w celu pozyskania informacji z Sądu w L. na temat etapu wykonania kary orzeczonej przez ten Sąd wyrokiem z dnia 19 lutego 2010 r. w sprawie (...)

Odnosząc się do pierwszego zarzutu trzeba, nawiązując do stanowiska prokuratora, wyrażonego w pisemnej odpowiedzi na kasację, ocenić, że wbrew twierdzeniom obrony zarzut naruszenia przez Sąd *meriti* art. 7 k.p.k., zawarty w pkt 1 apelacji, został prawidłowo rozpoznany i szeroko omówiony przez Sąd odwoławczy, o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku (por. stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków). W uzasadnieniu tym Sąd Okręgowy szeroko odniósł się do argumentacji podniesionej w środku odwoławczym, wskazując na jego czysto polemiczny charakter. Odwoływał się też wielokrotnie do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, którego orzeczenie w przeważającej części zaaprobował. Szczegółowo przy tym omówił, kwestie podniesione w zarzucie apelacyjnym, kwestionującym prawidłowość oceny materiału dowodowego, takie jak przyczyny uznania, że przedmiotowy pojazd został powierzony oskarżonemu, że K. P. bądź Spółka O. Sp. z o.o. otrzymali oświadczenie E S.A. z siedzibą w W. o rozwiązaniu umowy leasingowej, fakt rozporządzania przez oskarżonego pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) jak własną rzeczą, czy wcześniejsza karalność K. P. za przestępstwo podobne. O tym, że aprobatą wyroku Sądu I instancji nie była bezkrytyczna świadczy między innymi fakt dokonania w zaskarżonym orzeczeniu daty dokonania przestępstwa. Należy więc uznać, iż kontrola instancyjna została przeprowadzona prawidłowo, w sposób kompletny i wnikliwy, a stawiane jej przez Autora kasacji zarzuty są pozbawione racji.

Również wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy wykazał inicjatywę w celu ustalenia sytuacji prawnej oskarżonego, związanej z wydaniem względem niego wyroków skazujących przez sądy za granicą. Z dokumentów uzyskanych z Europejskiego Systemu Przekazywania Informacji z Rejestrów Karnych - ECRIS wynika, iż w odniesieniu do wyroku wydanego przez Sąd austriacki (SK L.) w dniu 19 lutego 2010 r. nie nastąpiło zatarcie skazania (k. 462). Notatka służbowa znajdująca się w aktach sprawy, na której treść powołuje się skarżący, nie może

podważać powyższych, urzędowych ustaleń. Warto nadmienić, że wprowadzie okoliczność uprzedniej karalności skazanego za przestępstwo podobne wywarła pewien wpływ na wysokość wymierzonej mu kary, ale biorąc pod uwagę, że ta została orzeczona w wymiarze bliskim dolnej granicy, tj. 3 miesięcy pozbawienia wolności, nie mógł to być wpływ istotny.

Biorąc pod uwagę oczywistą bezzasadność podniesionych zarzutów i wybitnie polemiczny charakter kasacji, w konfrontacji z prawidłowo przeprowadzonym postępowaniem w niniejszej sprawie, należało kasację oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 §3 k.p.k., na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.